

Voor de jonge **TOMMY WIERINGA** was de zee dat azuurblauwe, Caraïbische water waarover hij papegaaitjes smokkelde. Later werd het de smoezelige Noordzee, waar de schrijver maar langzaam aan kon wennen. ‘Nu is de zee een magische, gevaarlijke plek waar huizen opgeslokt worden en kijk ik op het strand naar de allermooiste choreografieën van het vrouwenlichaam.’

Uw leven is begonnen op zee?

‘Ja. Toen ik twee was, voer ik in IJmuiden het zeegat uit en ik keerde pas terug op mijn tiende. Mijn vader en mijn moeder, beide halverwege de twintig, gingen met mij naar de West om een nieuw leven te beginnen. We woonden op Aruba en gingen op vakantie naar het vasteland van Zuid-Amerika. Mijn moeder smokkelde papegaaitjes mee terug, die ik onder mijn voeten in kalebassen verborg.’

Dat is wel wat anders dan de

Noordzee.

‘Wat een schok! Ik kende de zee als doorzichtig en azuurblauw. Het kon toch niet dat deze troebele, grijsbruine poel dezelfde naam droeg? Ik heb me erbij moeten neerleggen, zoals bij alles hier. Ik ging heen als Hollander en keerde terug als Antilliaan, heb ik vaak gedacht, waarschijnlijk omdat ik me hier niet zo thuis voelde. Maar ik ben een Nederlander en ik heb deze taal nodig om te schrijven. Het is een lang pro-

ces geweest, maar ik heb bewust die gore melancholie verdreven.’

Hoe?

‘Door te leren wat wat is hier. Een inburgeringscursus zou moeten zijn dat je leert hoe de bomen en dieren heten in het land van aankomst, wat een cumuluswolk is en welke vogels je ziet aan de hemel. Naar mijn smaak volstaan te veel schrijvers met: “Er floot een vogeltje in het groepje bomen.” Dat kun je niet maken. Ik vind dat je precies moet zijn in je arti-

**‘IK PROBEER HET LEVEN DAT IK VROEGER
DOOR EEN TELESCOOP BEKEEK NU TE
ZIEN DOOR EEN MICROSCOOP, EN DAT
EVEN INTERESSANT TE VINDEN’**

oVerzee

**EEN GOED
GESPREK
OVER LEVEN
MET DE ZEE.
AAN ZEE.....**

culatie van de wereld.’

Hoe omschrijft u de zee?

‘De Noordzee is ondiep, gevaarlijk en wild. Voor mijn laatste roman, *Caesarion*, wilde ik dat geweld goed voelen en daarom heb ik februari doorgebracht in een caravan op een metershoge klif in East Anglia. Onvoorstelbaar. De wind raakte me als een vuist, alles trilde en schokte. Ik schreeuwde tegen de wind in en hing half buiten mezelf van euforie. In dat soort omstandigheden word je snel een zonderling. Vorig jaar kwam ik er terug en zag ik dat het huis dat me had geïnspireerd, opgeslokt is door de zee. Weg.’

U hebt iets beschreven wat later

echt is gebeurd?

‘Dat is het magische denken dat me als schrijver een beetje aanleeft. Het is alsof ik op een web van snaren loop, die elkaar af en toe raken en bijna voorbestemde klanken teweegbrengen. Drie jaar geleden had ik dat geluk op huwelijksreis. Op Elba, waar mijn geliefde en ik in strandstoelen lagen te lezen, werd ik verliefd op Scott Fitzgerald (*de schrijver van ‘The great Gatsby’, red.*). Hij kustte me weer wakker, herinnerde me eraan waarom ik ook alweer schrijf. Tijdens het tweede deel van de reis, in New York, stond ik plots voor zijn uitgeverij, daar waar hij zijn eerste contract kreeg en in de taxi stapte, op weg naar

een champagnefeest dat een paar jaar zou duren. In de taxi begon hij te huilen, omdat hij beseftte dat hij nooit meer zo gelukkig zou zijn als toen. En ik stond net daar, met zijn boeken in mijn tas.’

Houdt uw vrouw ook van de zee?

‘Nee, ze is voor de helft afkomstig uit een Zwitserse hoteliersfamilie en ze houdt vooral van de bergen. Ik niet. Ik vind dat ze je blik beperken en dat is buitengewoon onplezierig. Ik moet eindeloos kunnen kijken en aan het water kunnen wonen, zoals nu aan de Vecht. Ik ben een man van de rivieren. Een van de mooiste zinnen uit de popmuziek is van Randy Newman: *I’m looking at the river but* »

FOTO: SPIEGELBEELD VAN P. 21

I'm thinking of the sea. Ooit wordt het een motto van een boek. Die eeuwige cyclus van het water, ik vind dat iets fijns.'

Schrijft het ook beter?

'Ik heb de allermooiste werkplek, aan de oever van een gedempt meer. Er is altijd iets te zien. Dan sta ik minder vlug op van mijn bureaustoel. De laatste jaren ben ik zeer productief, misschien omdat ik nu een *erfgebonden veekijker* ben geworden. Ik heb heel veel zeereizen gemaakt en erover geschreven, maar nu heb ik een ander leven. Mijn dochters zijn

negen maanden en twee jaar oud. Ik moet thuis zijn. Ik heb ervoor gekozen, maar het is een wilsdaad. Ik probeer het leven dat ik vroeger door een telescoop bekeek nu te zien door een microscoop, en dat even interessant te vinden. De natuur doet alleszins haar best om me te behagen. Sinds kort nestelen er torenvalken in de eik voor mijn werkkamer.'

Waar kijkt u naar op het strand?

'Naar vrouwen. Ik zei het ooit tegen mijn vrouw, toen nog verloofde: "Je mag niet vergeten dat een jonge man alleen maar een nog niet volgroeide,

vieze oude man is, een voorstadium." (*lacht*) Niet meer openlijk naar andere vrouwen kijken, dat is een vorm van zelfcensuur die ik veracht. Het hangt samen met de gevaarlijke illusie dat de wereld ophoudt te bestaan eens je in een vaste relatie zit. Ik laat me niet beperken. Ik leef van het kijken. En is er iets beters dan een beeldschone meisje dat uit de zee komt, haar hoofd lichtjes kantelt en het water uit haar lange haren wringt? Het is een van de allermooiste choreografieën van het vrouwenlichaam.'

TOMMY WIERINGA (45) IS DE AUTEUR VAN DE SUCCESVOLLE BOEKEN 'JOE SPEEDBOOT' (2005), 'CAESARION' (2009) EN HET AUTOBIOGRAFISCHE 'GA NIET NAAR ZEE' (2010).